

A szívünkben önmagunkból kell az Isten képét megformálni, és amennyire én tudok az övé lenni, annyira lesz ő az enyém.

Isten szellem. Teremtette az anyagot. Aztán e kettőből egy kísérletet csinált: és ez az ember. Egy rész isteni, egy rész anyag. Mit fog csinálni az anyag, ha az Isten önmagából lehel belé lelket? Minden ember önmagában párviadalt hord. Az anyag és az isteni szikra harcát. Van, akiben az anyag győz, és van, akiben a lélek az erősebb és nem nyugszik addig, míg a matériát le nem igázta.

Önmagunkkal versengünk, ne másokkal.

*

Az ember sokszor csak azért kételkedik, mert azt akarja, hogy meggyőzzék.

Bele kell törödni, hogy vannak dolgok túl a képzeletünkön is és fel kell ismerni a saját képességeink primitív voltát.

Krisztust ma is a betegek és bénák keresik, mert tőle várnak vigaszt és gyógyulást.

Mikor este elcsendesedik körülöttünk a zaj, egyedül vagyunk magunkkal, akkor megjelenik előttünk a Krisztus-arc. És akkor gondoljunk vissza, hogy napközben észrevettük-e, láttuk-e, a Krisztus-arcot? A házak felett láttuk-e? Mikor a lélek harcol a testtel, mikor szenvedély viaskodik velünk, akkor jelenj meg: Krisztus-arc! Mint mikor a hóból vánszorgunk ki egy kis kunyhó világos ablakához, úgy ment meg a megfagyástól a Krisztus-arc! És mikor eljő az utolsó tusa, mikor az utolsó útra készülünk, akkor jelenj meg: Krisztus arc!

Mindenhol fegyverek zörögnek, bombák rémképei vetik előre halálárnyékukat. Nemzet nemzet ellen, testvér testvér ellen, gyilkos harcban van. És az emberek kérdik: mi a teendőm? Hová menni? Mi kell tenni? Én a két karomat kitérom — és útra készen várom, hogy Krisztushoz haza mehessenek!!

Rovatvezető: Dr. Nadas Zoltán.

A légi támadások csak kisebb részben irányulnak a tényleges pusztításra, túlnyomó részben az idegéletet akarják felmorzsolni. Ezzel együtt tapasztalható az idegélet fodrozódása, még akkor is, amikor a légi támadás csak küszöbön áll, vagy csupán fenyegeti az ú. n. hátszínét. Ez a jelenség szép példában mutatkozott a komolyabb légi támadások megindulása előtt az egyik riasztás alkalmával. A budapesti Szent Margit Intézet növendékei éppen lelkigyakorlatot tartottak, amikor az egyik mondat kellős közepén felüvöltöttek a szirénák. A következő pillanatban már rendben és fegyvelmetlenül vonult le a hatalmas leánysereg az óvóhelyül szolgáló alagsorba. Néhány perc és mindenki elfoglalta a helyét és be-

lekezett abba, amivel az időt szándékozott tölteni. Az egyik csoport beszélgetett, a másik hozzászólt a tizóraiához, mások pedig imádkozni kezdtek. Három kicsi elsős egymás mellé tette iskolai táskáját. Szépen reátérdeltek és együtt imádkozták a szentolvasót: az engesztelés imádságát. Talán ezeknek az ártatlan lelkeknek az imája irányította úgy a későbbi bombát, hogy az nagyobbmértvű kár nélkül az Intézet kertjében robbanjon fel.

Egy nemzetnek mindig szép a hősies küzdelme, amellyel életéért és jogaiért harcol. Ez azonban magában zárja szükségszerűen a háború egyik összetevőjét: egyesek irigységét, igazságtalanságát és gyűlölködését. A háború elindításában és további kiélezésében mindig ezek az elemek játszanak vezetőszerepet. Éppen ezért az áldozatos helytállás mellett, amellyel a háborút igyekszünk megnyerni, — a békét is meg kell nyernünk, mégpedig a jogtalanság és a gyűlölködés elnémitásával, lényegében Isten megengesztelésével. A háború borzalmas elemei, Isten ostorcsapásai, amelyekkel a bűnös emberiséget sújtja. Az igazságos béke egyetlen biztos zászlója és eszköze: a megengesztelődött Isten szeretete és simogató mosolya.

Amikor Xav. Szent Ferenc hosszú és fárasztó hajóúttal Indiából Japánba érkezett, az első benyomása az volt, hogy a nép papjai az ú. n. boncok egymással pártoskodtak és marakodtak. Amikor azonban észrevették Xav. Sz. Ferenc magasabbrendű küldetését, a népre való csodálatos hatását, legott kibékültek egymás között és egyesült erővel Krisztus apostolával szembehelyezkedtek. A történelemnek ez a példája azt az örök igazságot szemlélteti, hogy az igazságnak egyetlen útja lehet, a tévedésnek ezer meg ezer. A tévedésnek azonban minden útjáról ellenérzéssel, sőt gyűlölettel tekintenek az igazság felé. Ezért csak az Egyház igazságát bizonyítja, ha a szembenálló törekvések — amellyel, hogy egymást emésztik — úgyszólván közösen ellenségüket látják az Anyaszentegyházban: tanításában és működésében.

1809 június 16-ára virradó éjszakán éjfél után 3 órakor a francia Radet tábornok Napoleon parancsára körülfogta a Quirinált és behatolva a pápa lakosztályába, VII. Piuszt és mellette időző Pacca nevű bíborosát letartóztatta. A Szentatyát és kísérőjét kocsiba zárva, erőltetett menetben Firenzébe szállíttatta. A foglyok útközben szót váltottak egymással. Többek között azt kérdezte a pápa, vajjon van-e náluk valami pénz. A kardinális bizony csak néhány darab aprópénzt, ú. n. papetto-t tudott előkotorászni zsebeiből. Ugy magyarázta pénztelenségét, hogy éppen a pápa szobájában tartózkodott, amikor a letartóztatás megtörtént, s nem volt alkalma a saját lakosztályába bármiért is visszamenni. A Szentatya egyáltalán nem keseredett el, sőt kedélyesen mutogatta a pénzdarabokat Radet tábornoknak: ime, ez maradt meg az egész fejedelemségéből. A pápa azonban akkor is pápa maradt. Amikor feje fölött elvonult a vihar, dicsőségesen, a nép örömrivallgása közepette vonult be Rómába. A pápa, Krisztus helytartója és tekintélye akkor is nagy, amikor sem pénzzel, sem pedig fegyveres erővel nem rendelkezik és látszólag a pusztában hangzik el az emberiségért, az igazságos megbékélésért világgá küldött szózata.

Indiából ismételt hírek érkeztek az ottani éhínség borzalmas részleteiről. Különösen Bengáli vidékén dühög az éhségjárvány. A segélymozgalom központja a kalkuttai katolikus püspöki palota. Ide gyűjtik össze a katolikus hívek élelmiszer- és ruhádonmányaikat. Hogy a nélkülözőket megsegítsék. A kalkuttai püspök ugyanakkor nemcsak katolikus akciót, hanem olcsó rizsakciót is kezdeményezett.

Az emberi munkának tulajdonképpen abban áll a válsága, hogy kevesen vannak, akik hivatásból végzik — a legtöbbje egyszerűen csak: bérért. Sok a béres — kevés a pásztor. Minden felületességnek, lelkiismeretlenségnek, árutagnak és erőszakosságnak ez az egyszerű magyarázata. Így aztán azt is megértjük, hogy a legszebb alkotásokat önzetlen lelkek végzik, megfizethetetlen bérért: Krisztus szeretetéért.

A svájci katolikusok sokszor elpanaszolják, hogy mintegy száz évvel ezelőtt tört be erőszakkal hazájukba a szervezett hitetlenség. Igyekezett az lehetőleg minden őrhelyet, pozíciót, legfőképpen pedig az iskolai oktatást karmai közé keríteni. Legfőbb céljuk ugyanis az ifjúság félrevezetése, hitétől való eltántorítása volt. Bármennyire képzett, kitűnő katolikus tanítók is voltak az országban, inkább másodrendű külföldieket telepítettek be magas fizetésért, nehogy komoly keresztény, igazi katolikus szellem terjedjen el az iskolákon keresztül. A hitetlenségnek célja elérésére ebben az értelemben még a hazaárulás is jó volt.

Az amerikai Smuts tábornok feltűnő példáját adta az emberi hálátlanságnak, amikor kijelentette, hogy Franciaországgal úgy kell számolni, mint amelyik kiesett nagyhatalmi állásából. Addig volt tehát csak nagyhatalom a szemükben, amíg odadobta hadosztályait a mindent felörlő támadások elé. Nem a meghozott áldozatokat, hanem a megmaradt erőket nézi a világ.

Svájcban a válások arányáról feltűnő adatokat lehet közölni. Bazelben például 1871-től 1880-ig évi átlagban 10.000 megkötött házasságra 18.6 válás esett, míg ugyanez a szám napjainkra 72.8-re ugrott. Ugyanakkor az első időszakban 1000 házasságkötéssel 28.8 válási eset állott szemben, míg napjainkban 174.3. A válások leg többje a férfiaknál 30 és 40 év között történik, a nőknél pedig 25 és 34 között. Emellett azonban a váló férfiak egy harmadának életkora az 50 fölött jár. A válásoknak a nagyobbik fele (60.7%) a házasság első tíz éve alatt következik be. Továbbá gyakoribb a válás, ha a férfi fiatalabb, mint a nő. A felbontott házasságok 80%-a vagy gyermektelen, legfeljebb pedig egykés. Végül foglalkozás szerint az elváló férfiak 14.6%-a szabadpályán levő, 16.2%-a tisztviselő, 49.6%-a munkás, 1.3%-a nyugdíjas és járadékos, 18.3%-a pedig munkanélküli.

Mervay Marika (Rákosesaba), Helvei Ferkó (Ázsár) és Grétsy Lacika (Pestszenterzsébet) helyes rejtvény-megfejtéseikért könyvjutalomban részesültek.

Az elhízott agár

Pista bácsinak legnagyobb büszkesége és öröme karcsú fajagara volt. Dédelgette és szeretettel kedves kutyáját, meg saját unokaöccseit is elhanyagolta kedvéért. Pedig a lurkók is nagyon szerették Sellőt, az agarak királyát, csak azzal nem voltak kibékülve, miért olyan rettentő sovány is istenadta, hogy oldalbordáit is meg lehet számlálni.

— Pista bácsi! — fordult felvilágosításért Bandi, — mondja meg, ha már olyan nagyon szereti Sellőt, hát miért koplaltatja? Szegény kis kutyus, csupa csont és bőr!

— Te ehhez nem értesz — legyintett Pista bácsi — Sellő fajkutya.

— Azért nem kell éheztetni, — makacskodott Bandi és Karsi is helyeselt neki, — fajkutya marad akkor is, ha egy kissé több kaját kap.

Történt aztán, hogy Pista bácsinak hivatalos ügyben külföldre kellett utaznia, ahová Sellőt, a szemefényét, mégsem vihette magával, váltig törte a fejét, vajjon kire bízhatja. Végre megkérte nővérét, Bandi és Karsi édesanyját, vegye pártfogásába az értékes állatot, ő majd szép ajándékkal fogja meghálálni jóságát.

— Kell is nekem ajándék! — szabódott nővére —, szívesen vállalom Sellőt és fiaim egyenesen boldogok lesznek, ha pár hétre az övék lesz.

Pista bácsi pontosan előírta az agár napi kosztját. Sovány műsor volt, de az agár úgy szép, ha sovány, ezért vigyázni kellett a „vonalára“.

Teréz néni mindent megígért bár őszintén szólva, nem is igen figyelt Pista bácsi aprólékos utasításaira. Majd a gyerekek, gondolta magában, elintézik a dolgot, nekem van éppen elég más munkám...

Pista bácsi kissé megnyugodva ült a vonatba. A kutya jókézben van, gondolta magában.

A kutya jó kézben volt. Bandi és Karsi boldogan vették birtokukba a karcsú Sellőt. Saját szájkuktól vonták meg a falatot, csak hogy Sellő jól lakjék. Felvágottakból, pecsenyemaradékokból, olyan kutya-imbiszeket állítottak össze, hogy egy hét leforgása alatt Sellő oldalbordái már eltűntek. A két lurkó ugyan meg volt elégedve az eredménnyel, de azért némi lelkiismeretfurdalás kezdett derengeni bennük. Sellő, a karcsú agár, nehézkos, hordószerű állattá vedlett, melynek feje sehogysem illett elhízott testéhez.

— Talán egy kis fogyasztási kúrát kellene kezdeni, — indítványozta Bandi és Karsi komolyan bölintott az indítványhoz.

Amde sajnos az elhatározás elkésett, mert sür-